

nemgående giver bedre resultater og større spredning.

Det er bl.a. fra Lars Adam Rehof, Det Danske Menneskerettighedscenter (ligeledes optrykt som bilag til beretningen) blevet foreslået, at menneskerettighedssituationen i modtagerlandene tillægges særlig vægt i forbindelse med landevalget. Som hovedregel må det imidlertid være rigtigst at søge menneskerettighedssituationen forbedret gennem selve tilrettelæggelsen af bistanden i de lande, der ud fra de overordnede kriterier om fattigdomsbekæmpelse er valgt som modtagerlande. Der bør ved valget af modtagerlande lægges vægt på, om modtagerlandene fører en politik, der muliggør, at bistanden kan nå ud til den fattige del af befolkningen. Efter Socialistisk Folkepartis opfattelse kan menneskerettighedssituationen udvikle sig sådan – jf. f.eks. Uganda under Amin – at et land diskvalificerer sig selv som bistandsmodtager, og at hjælpen på grund af korrupsion og magtovergreb ikke kan nå ud til de fattigste.

I sig selv er det ikke et problem, at dele af dansk erhvervsliv drager fordel af bistandssamarbejdet. Det er vigtigt, at der udvikles en stærk dansk ressourcebase for ulandsrelateret produktion. Men det er efter Socialistisk Folkepartis opfattelse beklageligt, at Danidas handlingsplan i anden runde af den strategiske planlægning har taget så vidtgående hensyn til disse snævre nationale interesser, som bl.a. kommer til udtryk i Industrirådets holdninger. Efter disse skal de kommercielle aspekter og leverancer til mellemindkomstlandene komme i første række. Udgangspunktet for danske erhvervsleverancer bør dog være udvikling af produkter i form af en dansk ressourcebase, der i praksis bidrager til, at vi lever op til målsætningen om at nå ud til de fattigste befolkningsgrupper og bidrager til opretning af miljøet.

Socialistisk Folkeparti kan tilslutte sig ønsket om, at bistanden koncentrerer sig om et færre antal lande, sådan at der oprettes flere bistandsmissioner i modtagerlandene. For dårligt kendskab til modtagerlandet, for dårlige forundersøgelser og for dårlig løbende opfølgning er vigtige årsager til, at megen bistand ikke har den ønskede effekt.

Socialistisk Folkeparti lægger stor vægt på at udnytte den ekspertise og erfaring, som private ulandsorganisationer besidder, og anbefaler, at de private ulandsorganisationers arbejde oprioriteres gennem tildeling af yderligere ressourcer til indsats i lande, hvor fattigdomsproblemerne er meget store, men hvor samarbejdet med ulandsregeringerne er vanskeligt. Meget taler for for Bangladesh at lade flere midler kanalisere gennem de private organisationer og at reducere samarbejdet på statsligt plan.

Det vil efter Socialistisk Folkepartis opfattelse også være i overensstemmelse med fattigdomsmålsætningen at yde en særlig indsats i ulande, der er under genopbygning efter ødelæggende krig og/eller borgerkrig. Det er ud fra dette kriterium, at Danmark i perioder har ydet særlig bistand til lande som Zimbabwe, Vietnam og Nicaragua. Siden er bistanden til Vietnam ophørt med henvisning til besættelsen af Kampuchea, og gavebistanden til Nicaragua ophørte for 5 år siden.

Det bør efter Socialistisk Folkepartis opfattelse være en vigtig målsætning at styrke samhandelen ulandene imellem. Denne målsætning er nævnt bl.a. i et notat fra udenrigsministeren til Udenrigsudvalget (optrykt som bilag til beretningen). Socialistisk Folkeparti ønsker, at bestræbelserne for selektivt at afbinde bistanden, hvor et modtagerland har mulighed for at opnå leverancer fra et andet udviklingsland, intensiveres.

Det er Socialistisk Folkepartis opfattelse, at Danida bør tilføres de personaleresourcer, der er absolut nødvendige for at leve op til målsætningerne. Samarbejdet med de andre nordiske lande bør udvides og gerne helt integreres for så vidt gælder f.eks. støtte til SADCC og til Nicaragua/Mellemamerika.

Spørgsmålet er nu, i hvilken grad *regeringens* fremskrivninger af ulandsbistanden lever op til de her nævnte målsætninger og principper. I notatet til Folketingets Udenrigsudvalg, jf. ovenfor, svarer udenrigsministeren på henvendelser til udvalget fra en lang række ulandsorganisationer, forskningsinstitutter m.m. Heri siges, at det fortsat er regeringens mål, at antallet af samarbejdslande skal være 20–24. Yderli-